

Arrest

nr. 162 390 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. DECALUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21/08/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 12/10/2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 12/10/2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd.21/08/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing, stelt dat er in de nieuwe aanvraag van 4 april 2013 wel degelijk nieuwe medische elementen vervat zaten en doet vervolgens gelden:

"Verzoeker citeert hierbij uit deze aanvraag:

"Concreet neemt verzoeker als medicatie Enbrel (50 mg per week) en Celebrex (2 x 100 mg per dag). Belangrijk nieuw element in vergelijking met de vorige medische regularisatie-

aanvraag van verzoeker is het feit dat de bijlage bij het standaard medisch attest stelt dat er voor verzoeker voor Enbrel werd gekozen en niet voor Remicade (zoals Infliximab) omdat met Enbrel de kans op infecties minder is (hetgeen zijn belang heeft inzake de situatie in Armenië, cfr supra)."[...]

"Er dient ook opgemerkt te worden dat verzoeker ingevolge zijn ziekte ook een verminderd verdienvermogen en een verminderde zelfredzaamheid heeft, waardoor hij in aanmerking komt voor een tegemoetkoming aan personen met een handicap (stuk 3). Ook dit is een nieuw element in vergelijking met de vorige medische regularisatie-aanvraag van verzoeker". [...]

Beide elementen, waarvan de verwerende partij tijdens de vorige medische regularisatieprocedure nog geen kennis had, zijn nochtans uiterst belangrijk voor de beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Ook hiervoor kan verzoeker citeren uit de aanvraag:

"Onder stuk 4 ligt een verklaring voor waaruit blijkt dat Enbrel, de medicatie die verzoeker thans neemt, niet voorradig is in Armenië.

Na de eerste medische regularisatie-aanvraag van verzoeker werd dit ook erkend door de Dienst Vreemdelingenzaken, maar werd gesteld dat het équivalente Infliximab wel beschikbaar is.

Thans stelt Dr. E. Dhondt expliciet in de bijlage bij het medisch attest (stuk 2) dat er voor verzoeker werd gekozen voor Enbrel i.p.v. Remicade (zoals Infliximab) omdat hiermee de kans op infecties minder is. M.a.w. het gebruik van Infliximab voor verzoeker is niet aangewezen!

Bovendien blijkt ook dat Infliximab via intraveneuze weg moet toegediend worden, waarvoor men dus telkens moet gehospitaliseerd worden. Gelet op het feit dat de gezondheidszorg in Armenië duur is én de kwaliteit te wensen overlaat, zou dit uitermate problematisch zijn – cfr infra.

Dit systeem van gratis gezondheidszorg is dan ook meer theorie dan praktijk, zodat een groot deel van de bevolking in Armenië niet de middelen heeft om zich degelijke gezondheidszorg te kunnen permitteren. ...

Men mag hierbij ook niet uit het oog verliezen dat verzoeker omwille van zijn ziekte sterk beperkt is in zijn arbeidsmogelijkheden (cfr stuk 3), zodat niet kan verwacht worden dat verzoeker in Armenië een groot inkomen zou hebben.

--> Door te oordelen dat de huidige aanvraag van verzoeker geen nieuwe elementen bevat in vergelijking met de vorige aanvraag terwijl dit onmiskenbaar wél het geval is, heeft verwerende partij duidelijk tekortgeschoten in haar materiële motiveringsplicht."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota het volgende:

"In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven ten aanzien van eerder ingediende aanvraag d.d. 12 oktober 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het bij de aanvraag d.d. 22 februari 2013 gevoegde standaard medische getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker stelt dat gekozen werd voor Enbrel en niet voor Remicade (zoals Infiximab). Dit doet echter niets af aan het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 9 augustus 2012, naar aanleiding van een vorige aanvraag 9ter:

"Het anti-TMF "Enbrel" is er zoals betrokkene terecht aanvoerde niet beschikbaar, maar wel het équivalent anti TMF "Infiximab". "

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat behandeling met 'Infiximab' niet mogelijk zou zijn.

Verzoekers verdienvermogen en zelfredzaamheid zouden erop achteruit gegaan zijn en hij zou in aanmerking komen voor een tegemoetkoming voor personen met een handicap.

Er kan niet ingezien worden in welke mate dit gegeven een nieuw medisch element zou zijn dat enige invloed zou hebben op de besluitvorming. in de vorige aanvraag werd de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië onderzocht, zonder dat uitgegaan werd van de veronderstelling dat verzoeker zelf financieel zou kunnen bijdragen bij eventuele kosten.

De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde terecht de aanvraag d.d. 5 april 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk omdat de medische elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden aangehaald in een vorige aanvraag 9ter.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt:

"§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

In casu is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 april 2013 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard met als motivering dat op 21 augustus 2012 reeds een beslissing was genomen over een eerdere aanvraag van 12 oktober 2010, dat de verzoekende partij bij haar nieuwe aanvraag stukken voegt waaruit blijkt dat haar gezondheidssituatie ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag van 12 oktober 2010, dat in de beslissing van 21 augustus 2012

reeds werd geoordeeld over de aandoening(en) van betrokkene, zodat de nieuwe aanvraag dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

2.4. De verzoekende partij stelt in eerste instantie dat uit de nieuwe aanvraag blijkt dat bij verzoeker werd gekozen voor Enbrel en niet voor Remicade omdat de kans op infecties bij Enbrel minder is, dat de verwerende partij van dit element nog geen kennis had en dat dit uiterst belangrijk is voor de beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat in de eerste aanvraag de verzoekende partij ook reeds had gewezen op het feit dat hij Enbrel neemt. Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de beslissing over de ongegrondheid van de aanvraag van 12 oktober 2010 was gesteund, stelde dienaangaande: *“Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een reumatoloog in Armenië beschikbaar is. Het anti-TMF “Enbrel” is er zoals betrokkene terecht aanvoerde niet beschikbaar maar wel het equivalente anti-TMF “Infliximab”.*” De beslissing van 21 augustus 2012 werd door onder meer verzoeker aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 96 147 van 30 januari 2013. In dit arrest wordt onder meer het volgende gesteld:

“Verzoekers betogen dat de medicatie die verzoeker behoeft voor de behandeling van zijn aandoening – met name het anti-TNF Enbrel – niet beschikbaar is in Armenië en geven aan niet akkoord te gaan met de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker kan overschakelen op het equivalente anti-TNF Infliximab. Zij wijzen erop dat de behandeling met het anti-TNF Enbrel al sinds 2010 wordt toegediend aan verzoeker zodat de vraag rijst of het wel aangewezen is om plots te veranderen van medicatie. Tevens stellen zij dat een behandeling met Infliximab niet aangewezen is bij ernstige infectieziektes, zoals tuberculose, en dat een sluimerende infectie kan opflakkeren onder gebruik van Infliximab. Zij wijzen er in dit verband op dat verzoeker in 2009 met succes behandeld werd voor TBC doch dat deze infectie terug kan opflakkeren. Ook trekken zij de doeltreffendheid van de medicatie Infliximab in twijfel, waarbij zij stellen dat deze medicatie bijna dubbel zoveel bijwerkingen heeft als het thans gebruikte Enbrel en minder doeltreffend zou zijn. Verzoekers geven verder aan dat niet blijkt dat de medicatie Infliximab eenzelfde werking heeft als Enbrel en dat evenmin blijkt op welke basis de ambtenaar-geneesheer stelt dat er sprake is van een equivalent medicijn dat geschikt is voor verzoeker. Zij betogen dat de ambtenaar-geneesheer verzoeker had moeten onderzoeken vooraleer te besluiten dat het anti-TNF Infliximab geschikt is voor hem.

De Raad merkt op dat de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer dat de huidige behandeling met het anti-TNF Enbrel kan worden vervangen door een behandeling met het equivalente anti-TNF Infliximab een strikt medische beoordeling betreft op basis van de medische gegevens die voorlagen. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om op grond van de voorliggende medische gegevens te oordelen of deze gegevens volstaan om te besluiten dat een equivalent medicijn geschikt is of een verandering van medicatie medisch verantwoord is gelet op onder meer de medische voorgeschiedenis van de patiënt, eventuele bijwerkingen en de doeltreffendheid van de betreffende medicatie of dat hiertoe een eigen onderzoek van de betreffende vreemdeling vereist is. De Raad is niet bevoegd om zich op dit punt uit te spreken. Er blijkt ook niet dat de ambtenaar-geneesheer zijn bevinding dat een equivalent medicijn voorhanden is dat geschikt is voor de behandeling van verzoeker verder dient te motiveren. De Raad wijst er hierbij verder op dat uit het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze kennis had van het gegeven dat verzoeker in 2009 met succes werd behandeld voor tuberculose die niet meer actief is en dat bijgevolg dient te worden aangenomen dat hij met dit gegeven rekening hield bij zijn medische beoordeling. Verzoekers hun stelling dat elke vorm van medicatie een verschillende werking heeft, hoe miniem ook, doet ook geen afbreuk aan de autonome beoordeling door de ambtenaar-geneesheer dat in het concrete geval van verzoeker een behandeling met het anti-TNF Infliximab wel degelijk een alternatief is voor zijn huidige behandeling met het anti-TNF Enbrel. Verzoekers brengen geen enkel medisch stuk aan waarin, specifiek wat verzoeker betreft, een arts komt tot een andersluidende vaststelling. Door het plaatsen van vraagtekens bij het aangewezen zijn van en de doeltreffendheid van het anti-TNF Infliximab weerleggen verzoeker de vaststellingen door de ambtenaar-geneesheer niet en tonen zij evenmin aan dat de ambtenaar-geneesheer is tekort geschoten in zijn gevoerde onderzoek.

Het enkele gegeven dat een bepaald medicijn beter is en minder bijwerkingen heeft, in zoverre dit in casu al kan worden aangenomen, is verder ook onvoldoende om te besluiten dat geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland.”

Uit dit arrest blijkt onmiskenbaar dat de discussie over de mogelijkheid om Enbrel te vervangen door Infliximab reeds werd gevoerd in het kader van de vorige aanvraag én werd beslecht door de Raad. Dit is derhalve geen nieuw element in de zin van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verder betoogt verzoeker dat hij een verminderd verdienvermogen heeft en een verminderde zelfredzaamheid waardoor hij in aanmerking komt voor een tegemoetkoming aan personen met een handicap, hetgeen ook een nieuw element is in vergelijking met de vorige aanvraag.

Verzoeker verwijst naar een attest van de FOD Sociale Zekerheid dat hij bij zijn aanvraag voegde. Dit attest is geen medisch attest, het stelt enkel vast dat verzoeker in toepassing van het koninklijk besluit van 8 februari 2006 voldoet aan de criteria, en heeft dus betrekking op zijn administratieve situatie. De vermelding dat er “vermindering van het verdienvermogen” en “vermindering van de zelfredzaamheid” is houdt niet per definitie in dat zijn gezondheidstoestand dermate is gewijzigd dat er nieuwe elementen aan het licht zouden komen die relevant zijn in het licht van de beoordeling in het kader van een aanvraag tot medische regularisatie. De verwijzing naar dit attest, zonder meer, volstaat derhalve geenszins om tot het oordeel te komen dat de verwerende partij niet deugdzzaam heeft geoordeeld over de toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.6. Samengevat moet worden gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk [...] reeds [werden] ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”* of dat zij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS